

целярията на Аббатството. Навождаха се справки по затворнишкитѣ книжа и подсъдимитѣ се испытваха на кратко слѣдъ което, *народнитѣ съдии*, както сж тѣ наричаха, произнисяха обвинителна или оправдателна присѣда. Да, имаше и оправдателни. Въ затворитѣ Шатле и Аббатския имаше до осемдесетъ души оправдани; бѣха оправдани и таквизъ, които не се побояха да припознаятъ че сж роялисти. И когато нѣкой подсъдимъ се обявяваше за невиновенъ, убийцитѣ исказваха своята радостъ за това и отвеждаха оправдания на далечъ отъ мѣстото дѣто коляха.

Мѣжду тие особенни съдии, въ качеството на прѣдсѣдатель фигурираше пристава Маляръ, единъ отъ героитѣ при обсаждането на Бастилия и прѣдводителя на женитѣ въ Версаль, на 5 октомврий 1789 година; мѣжду другитѣ бѣха още вѣстникаря Хеберъ, извѣстния отецъ Дюшенъ, който по сетнѣ даде името си на цѣла една политическа партия. Въ числото на жертвитѣ загина принцеса Ламбалъ роднина и приятелка на кралицата, заклана въ ла-Форесския затворъ и която бѣше обезобразена по най зѣърски начинъ. Мѣжду оправданитѣ бѣха аббатъ Сикаръ, учителъ на глухонѣмитѣ и Журилакъ-де-Сенъ-Меаръ, редактора на *Апостолскитѣ Дѣяния*, монархически вѣстникъ съ черковно направление.

Скоро слѣдъ тия ужасни сцени послѣдва реакция на хуманни чувства: Франция протестува противъ подобно оскърбление на благородната си революция. Армията тѣй сжщо исказа своето негодование, като испъди и даже съсѣче одного отъ убийцитѣ, който се бѣше осмѣлилъ да влѣзе въ редоветѣ ѝ; най сетнѣ мнозина отъ тие, които историята обвинява, че сж подбуждали това прѣстѣпление, бѣха опечалени отъ това.

Побѣдата одържана на 10 августъ нѣмаше нужда отъ подобно допълнение: тя постигна цѣльта си, като